

Tekens
van
overleden
DIEREN

Monique's ervaringen met dieren sterken haar in de gedachte dat ook zij een reis naar een hiernamaals maken. Daarom hoopt ze ze ooit weer terug te zien: de knuffeldoos Molly, het heksenkatje Merlina en de fragiele Kleintje. Dit is een ode aan hen én een lofzang op de intense band die er tussen mens en dier kan bestaan.

Tekst: Monique Hendriks

In het verleden adopteerden we een Newfoundlander, Molly genaamd. Ze was aanvankelijk herplaatst bij een gescheiden vrouw met vier kinderen. Molly had haar nieuwe eigenares gebeten, waardoor deze moeder vreesde dat haar kinderen ook gevaar liepen. Ik ben gediplomeerd diergedragstherapeut en dacht, voordat mijn man en ik met het gezin kennismakten, dat er sprake was van mensen die een verkeerde inschatting hadden gemaakt toen ze zich over de hond ontfermden. Enigszins bevooroordeeld neigde ik naar bagatellisering van het bijtincident. Vaak is het ook gewoon een kwestie van een miscommunicatie tussen mens en hond en vallen de gevolgen wel mee. In dit geval bleek dat een inschattingsfout van mijn kant te zijn. Het gezin had al meerdere malen probleemhonden opgevangen en de eigenares was bedreven in het heropvoeden van harige viervoeters. Ze had de vijfjarige Molly geadopteerd uit medelijden, omdat er direct een plek vereist was voor de door de vorige

eigenares dusdanig was toegetakeld dat er zelfs huid van haar billen naar haar arm moest worden getransplanteerd. Molly lag in de tuin en keek me met witte rondjes op haar oogbollen aan. Ze had al driekwart jaar op een wachtlijst voor herplaatsing gestaan en potentiële nieuwe baasje waren telkens afgehaakt als ze bij haar kwamen kijken. Deze hond van zestig kilo had namelijk niet alleen gedragsproblemen, maar ook staar en was daardoor blind.

HET AFSCHEID VAN MOLLY

Toen we Molly naar onze auto loodsten, begon het oudste kind, een meisje van zestien, hard te huilen. Zij was de enige die zonder enig probleem met Molly kon omgaan, maar ze was wijs genoeg te beseffen dat Molly een gevaar was voor haar kleine broertje en jongere zusjes. We drukten haar op het hart dat ze altijd contact met ons mocht opnemen en welkom was om Molly te bezoeken. Thuis aangekomen bleek Molly op zijn zachtst gezegd geen gemak-

‘Molly had vlak voordat ze het aardse verliet duidelijk afscheid genomen’

eigenaar ernstig mishandelde hond. Ik herinner me nog goed dat deze eigenares de deur opende en een topje droeg, waardoor haar linkerarm vol littekens goed zichtbaar was. Dat bleek allemaal het gevolg te zijn van een aanvaring met Molly, waarbij de

kelijke hond. Ondanks haar ontbrekende zicht, was ze erg zelfverzekerd en had ze geleerd succes te boeken met grommen en bijten. Hoewel ze direct vriendschap sloot met onze honden en katten, moest ze aanvankelijk niet veel van ons hebben. ▶

Aanrakingen waren eng voor haar en werden beantwoord met een snauwerige haptbeweging. Newfoundlanders hebben lang haar en moeten regelmatig gekamd worden, iets wat op haar vorige plek onder narcose gebeurde, omdat ze vachtverzorging niet tolereerde. Het bleek onmogelijk om Molly te kammen. Ik besloot haar te masseren met etherische oliën. Aromatherapie is beslist ongeschikt voor katten, maar destijds werkte ik in mijn alternatieve dierenpraktijk regelmatig met deze methode bij honden en paarden. Middels door mij gefabriceerde geurflesjes konden dieren zelf uitkiezen welke geuren ze nodig hadden. Molly liet ik ook aan deze flesjes ruiken en ze toonde me heel goed met haar reacties welke geuren ze prettig of juist onaangenaam vond. Van de door haar gekozen geuren, maakte ik een samengestelde olie in de juiste verhoudingen met Jojoba-olie als drager. Het ontstane mengsel kalmeerde haar en werd een vertrouwd houvast. Steeds voordat ik haar aanraakte, wreef ik een paar druppeltjes van deze olie op mijn handen. Zo leerde Molly dat het allemaal niet zo eng was als ze dacht en werd ze steeds minder panisch. Uiteindelijk kon ik haar probleemloos kammen en werd de bijtgrage Molly een echte knuffeldoos. Ze begon van het leven te genieten en hield enorm van zwemmen en wandelen. Ik zal nooit het moment vergeten waarop ze voor me kwam zitten en met haar snoet zacht langs mijn gezicht streek om mijn uiterlijk te kunnen bestuderen. Wat hadden we haar op dat moment graag een oogoperatie willen geven, zodat ze ons zou kunnen zien. Er was echter geen enkele dierenarts die dat in die tijd wilde doen.

Molly werd een succesverhaal op resocialisatievlak en we kregen een innige band met haar. Aanvankelijk had ik nog weleens wat foto's gestuurd naar haar vorige gezin en lieve berichtjes teruggekregen, maar dat contact was verwaterd. De wetenschap dat het goed ging met de hond was voldoende voor de ex-eigenares en voor haar oudste dochter om Molly los te laten en vrede te krijgen met de situatie. Zo verstreken er drie jaren. Op een dag wandelden we met vrienden langs de dijk, vanwaar we een prachtig uitzicht hadden op de Schelde. Toen we richting de auto keerden, trok Molly me terug de verhoging op. Dat deed ze gewoonlijk nooit. Want juist omdat ze blind was vertrouwde ze op de veiligheid van de riem die haar buitenshuis met mij

verbond. Ik liet haar even begaan en bovenaan de dijk duwde ze haar kop richting het water. Snuivend haalde ze adem. Ik keek mijn man wat verdrietig aan. Hij zag exact wat ik zag. Het was alsof ze afscheid nam. Daags daarna werd Molly doodziek. Ze kon niet meer lopen en haalde schokkerig adem. We besloten direct naar de dierenarts te gaan, die een acuut hartprobleem constateerde en geen andere optie had dan haar lijden te verkorten. Met haar hoofd in mijn armen, blies ze haar laatste adem uit. In diepe treurnis kroop ik de volgende dag achter de computer om mijn gedachten even op iets anders te focussen. Het was allemaal zo onwerkelijk en zo snel gegaan. Er zat een mailtje in mijn postbus, dat begon met de zin: *'Het is raar dat ik al zo lang niets meer van me heb laten horen, maar ik kan het niet meer uitstellen. Ik droomde eergisteren van Molly.'* Het mailtje was afkomstig van de oudste dochter. In haar droom had ze Molly een knuffel gegeven en haar geprobeerd gerust te stellen. Toen ze wakker werd had ze het idee dat het gewoon maar een droom was, maar gerustgesteld was ze allerminst. Vandaar dat ze de prangende vraag aan me stelde. *'Hoe gaat het met Molly?'* Molly had vlak voordat ze het aardse verliet, duidelijk afscheid genomen. Niet alleen van haar geliefde plekje bij het water, maar ook van iemand die haar heel dierbaar was. Veel huisdieren laten zich in dromen zien of geven middels dromen zaken aan. Het is me door gesprekken met andere dierenbaasjes duidelijk geworden dat verschijningen in dromen wellicht de makkelijkste manier zijn voor dieren om moeilijke levensfragmenten te duiden.

DE KOMST VAN HEKSENKATJE MERLINA

Het doet me ook denken aan dat wat we met een poes meemaakten. De komst van deze kat in ons leven was al raar begonnen. Wekenlang voordat we haar troffen, had ik

bijna iedere nacht dezelfde droom. Ik zag steeds een zwarte kat op een donkere weg lopen die gillend op me af kwam rennen en tegen me aan sprong. In beginsel had ik het idee dat het een voorteken was, een droomsymbool dat me wees op een gebeurtenis in mijn leven waarop ik in waaktoestand alert moest zijn. Vooral het hardnekkig terugkerende aspect ervan, leek me te wijzen op een gevaarlijk moment in het donker. Op een avond reden mijn man en ik een eindje rond om te testen of een in zijn auto ingebouwd apparaat goed werkte. Rijdend over een verlaten, donkere polderweg trapte mijn man op de rem omdat er midden op het asfalt een zwarte kat zat. Ik stapte uit. De kat kwam gillend op me afgerend en sprong regelrecht in mijn armen, exact zoals in mijn droom. Ik sjuowde het beestje mee naar de auto en mijn man knipte een lamp aan. Het diertje was compleet ondervoed en kampte met schurft. We namen haar mee naar huis, lieten haar medisch behandelen en zorgden ervoor dat ze aansterkte. Alle zoekacties ten spijt viel er geen eigenaar te traceren. We doopten haar Merlina en besloten haar te houden. Ik bleef dromen krijgen waarin Merlina een hoofdrol speelde. Steeds zag ik een oud vrouwtje op een schommelstoel zitten. Het mensje zag er wat afwijkend uit qua kleding en ik vond het net een heksje. Merlina beschouwde ik daardoor als ons 'heksenkatje' dat door dat vrouwtje in onze richting was gezonden, hoewel ik het nooit heb kunnen verifiëren. Dat Merlina steeds op mijn schouder sprong, soms van meters ver, maakte het beeld dat ik had compleet. Ook op andere manieren deed ze de bijnaam 'heksenkat' eer aan. Ik herinner me nog een moment waarop we een geschil hadden met een buurvrouw over een stuk grond. Merlina is in de nacht voor de gerechtelijke uitspraak door het slaapkamerraam van de buur naar binnen gekropen en heeft haar toen met haar nagels een diepe

'Merlina kwam gillend op me afgerend en sprong regelrecht in mijn armen'

haal over haar keel gegeven. Het mens lag te slapen en was zich rot geschrokken. Dit gedrag was niets voor Merlina, want die was van nature totaal niet agressief, ging zelden van huis en moest al helemaal niets van vreemden hebben.

De poes had een heerlijk leventje en ze bleef het fijn vinden om regelmatig tijd op mijn schouder door te brengen. Na enkele jaren begon ze wat te kwakkelen met haar gezondheid. En toen brak er ineens een ochtend aan, waarop ik badend in het zweet wakker werd. Een hond van ons, die gestorven was aan dezelfde gezondheidsklachten als waarmee Merlina kampte, had zich aan me laten zien en liet me in die droom merken dat hij haar kwam halen. Ik zei het direct tegen mijn man en met angst en beven liepen we naar beneden. Er leek niets aan de hand. Merlina at haar brokjes en sprong daarna op een stoel. Die middag werd ze zo ziek dat ons niets anders restte dan haar in te laten slapen. Hoewel ik ontzettend verdrietig was, klampte ik me vast aan het idee dat een voormalig honden-vriendje haar was komen halen.

DE LICHTSHOW VAN KLEINTJE

Dieren kunnen tekens geven die heel divers van aard zijn. Zo herinner ik me dat we na het overlijden van ons Maltezerdje nog wekenlang zijn nageltjes aan de deur hoorden krabben en hem soms zelfs hoorden keffen. Ik heb vaker van mensen dezelfde soort ervaringen gehoord. Mensen die pootjes over hun dekbed voelden lopen, kinderen die gewoon nog contact leken te hebben met een overleden dier en andere symbolische tekeningen, zoals een overvloed aan vlinders, spontaan opkomende bloemen op een grafje in de tuin en verloren speeltjes die ineens worden teruggevonden. Je hoort niet zelden dat overleden mensen tekens geven en daarvoor elektrische apparatuur benutten. Overgegangene dieren kunnen dat soms ook en zo'n wonderlijk voorval deed zich voor toen mijn laatste chinchilla overleed. Het beestje was te klein en te mager ter wereld gekomen en daarom verstoten door haar moeder, iets dat heel gebruikelijk is in de dierenwereld als Moeder Natuur een foutje heeft gemaakt. Ik besloot de babychinchilla tot 'Kleintje' te dopen en haar zelf groot te brengen. Dag en nacht voerde ik het frummeltje om de drie uur handmatig en behandelde ik haar met kruiden. Het lukte wonderwel en toen ze sterk genoeg was, besloot haar

moedertje haar wel te accepteren. Mijn eerste zwangere chinchilla had ik gered uit een bontfokkerij en later hebben we enkele stokoude chinchilla's van een kennis met een chinchillaopvang overgenomen. Het behalen van een leeftijd ouder dan twintig

en we maakten in een schoenendoos een zijdezacht bedje voor haar dat we op een donkere plek plaatsten. Kleintje's tijd was op en we namen ons voor haar de volgende ochtend in te laten slapen als ze niet gedurende de nacht zou sterven. Ik bleef

'Voor mijn gevoel was dit een signaal dat Kleintje een goede overgang had gemaakt'

is voor deze diersoort geen uitzondering. Hoewel de dieren grote kooien hadden, kwam ik tot het besef dat zulke zieltjes beter vrij in hun oorspronkelijke habitat in het Andesgebergte kunnen leven dan in een huiskamer. Door natuurlijk verloop zouden we na een tijd weer chinchilla-vrij zijn. Chinchilla's zijn groepsdieren die innige vriendschappen met soortgenoten aangaan. In een hechte groep voeren ze, als ze merken dat een lid van hun clan zal sterven, een soort zangconcert uit dat gepaard gaat met de voor deze diersoort kenmerkende, blafferige geluiden en hoge tonen. Ik vond dat altijd iets weghebben van indianenzang. Kleintje was de laatste die overbleef en zij zou dus niet zo'n afscheid krijgen. Ik zou een herplaatsing in overweging hebben genomen, ware het niet dat Kleintje door haar moeilijke start niet zo goed met soortgenoten kon omgaan en alleen maar goed geaccepteerd was door haar moeder. Bovendien had ze een behoorlijk kankergezwel, waardoor haar niet meer zoveel tijd restte. Het was bijzonder dat uitgerekend zij, zo gewend aan mijn aanrakingen en vertrouwd voelend in mensenhanden, de laatste was. En hoewel een mens nooit een soortgenoot kan vervangen, waren zij en ik best close. Haar laatste jaar bracht ze veel tijd in mijn nabijheid door. Op een nacht lag ik in bed en was het alsof ze me riep, waardoor me het gevoel bekroop dat er iets niet goed was. Ik trok mijn badjas aan en begaf me naar de woonkamer. Toen ik haar uit de kooi pakte, leek er niets mis. Maar toen ik haar op mijn schoot zette, verslapte ze compleet. Ik riep meteen mijn man

bij haar waken en op een gegeven moment verscheen er een blauwe lichtflits in de kamer. Ik liep naar haar bedje en ze bleek in coma te zijn geraakt. Ze ademde nog en ik voelde haar hartje kloppen. Verdrietig trok ik me met een boek terug in een hoekje op de bank, onder onze staande lamp die op een gedimde stand stond. Ieder half uur nam ik een kijkje in de schoenendoos. Plots werd de lamp waarbij ik zat feller en feller. De lamp verlichtte de kamer op de meest felle stand. En terwijl ik me afvroeg hoe dit in hemelsnaam mogelijk was, schoot de lamp terug naar de gedimde stand. Kleintje bleek overleden en voor mijn gevoel was dit een signaal dat erop duidde dat ze een goede overgang had gemaakt. Een teken van licht van haar aan mij!

Mijn ervaringen met de dieren sterken me in de gedachte dat ook zij een reis naar een hiernamaals maken en ik hoop ze ooit allemaal terug te zien. Ik klamp me dan ook vast aan de woorden van John Gibson Lockhart (1794-1854), die schreef: *There is an old belief, that on some solemn shore, beyond the sphere of grief, dear friends shall meet once more.* ●

Kijk op www.montquehendrks.nl voor meer informatie over de boeken van Montque.